

De dag voor de moord

Vrijdag 2 april 1999

De laatste die haar levend had gezien was Lewis Jacob, de eigenaar van een tankstation aan Route 21. Om halfacht maakte hij aanstalten de winkel naast de benzinepompen te verlaten. Hij ging met zijn vrouw uit eten om haar verjaardag te vieren.

‘Vind je het echt niet erg om af te sluiten?’ vroeg hij aan zijn medewerkster die achter de kassa stond.

‘Geen probleem, meneer Jacob.’

‘Dank je, Alaska.’

Lewis Jacob bleef even naar de jonge vrouw staan kijken: wat was ze mooi. Een zonnestraaltje. En altijd de vriendelijkheid zelve! In het halve jaar dat ze daar nu werkte, had ze zijn leven veranderd.

‘En jij?’ vroeg hij. ‘Plannen voor vanavond?’

‘Ik heb een afspraakje...’ Ze glimlachte.

‘Zo te zien is het niet zomaar een afspraakje.’

‘Een romantisch etentje,’ vertrouwde ze hem toe.

‘Walter boft maar,’ zei Lewis. ‘Het gaat dus weer beter tussen jullie?’

Alaska haalde slechts haar schouders op. Lewis gebruikte een raam als spiegel om zijn das goed te doen.

‘Hoe zie ik eruit?’ vroeg hij.

‘Helemaal goed. Ga nu maar, anders komt u nog te laat.’

‘Fijn weekend, Alaska. Tot maandag.’

‘Fijn weekend, meneer Jacob.’

Weer schonk ze hem een glimlach. Een glimlach die hij nooit meer zou vergeten.

De volgende ochtend om zeven uur was Lewis Jacob terug om het tankstation te openen. Zodra hij binnen was, deed hij de deur van de winkel weer achter zich op slot zodat hij zich rustig kon voorbereiden op de eerste klanten. Plotseling werd er keihard op de glazen deur gebonkt: hij draaide zich om en zag een hardloopster die met een van angst vertrokken gezicht stond te schreeuwen. Snel maakte hij de deur open en de jonge vrouw stortte zich op hem terwijl ze gilte: ‘Bel de politie! Bel de politie!’

Die ochtend zou het leven in een stadje in New Hampshire ingrijpend veranderen.

Proloog

In aanloop naar wat er in 2010 gebeurde

De jaren 2006 tot en met 2010 staan ondanks de successen en de roem in mijn geheugen gegrift als moeilijke jaren. Ze vormden ongetwijfeld de achtbaan van mijn bestaan.

Voordat ik u het verhaal ga vertellen van Alaska Sanders die op 3 april 1999 in Mount Pleasant, in New Hampshire, dood werd aangetroffen, en voordat ik uitleg hoe ik in de zomer van 2010 bij het onderzoek naar dit elf jaar oude misdrijf betrokken raakte, moet ik dan ook kort ingaan op mijn persoonlijke situatie op dat moment en met name op het verloop van mijn prille schrijverscarrière.

Die had in 2006 een bliksemstart gekend met een eerste roman waarvan miljoenen exemplaren waren verkocht. Ik was amper zesentwintig toen ik toetrad tot het selecte clubje van rijke en beroemde schrijvers en naar de top van de Amerikaanse bestsellerlijsten werd gelanceerd.

Maar ik zou al snel tot de ontdekking komen dat de roem zo zijn weerslag had: mensen die me van het begin af aan volgen, weten hoezeer het enorme succes van mijn eerste roman me uit balans zou brengen. Ik was zo verpletterd door de bekendheid dat ik niet meer tot schrijven in staat was. De schrijver was leeg, de inspiratie op, de bladzijden bleven blanco. De teloorgang.

Toen kwam de zaak Harry Quebert, waarvan u ongetwijfeld hebt gehoord. Op 12 juni 2008 werd het lichaam van Nola Kellergan, een meisje dat in 1975 op vijftienjarige leeftijd was verdwenen, opgegraven in de tuin van Harry Quebert, een levende legende uit de Amerikaanse literatuur. Die zaak trok ik me erg aan: Harry Quebert was mijn docent aan de universiteit maar vooral ook mijn beste vriend destijds. Ik kon niet geloven dat hij schuldig was. In een eenzame

kruistocht trok ik door New Hampshire om mijn eigen onderzoek te doen. Hoewel het me uiteindelijk lukte zijn onschuld te bewijzen, zou onze vriendschap de geheimen die ik daarbij over hem ontdekte niet overleven.

Het onderzoek leverde me stof voor een boek, *De waarheid over de zaak Harry Quebert*, dat in het najaar van 2009 verscheen en zoveel succes had dat ik daarmee mijn naam als schrijver van nationaal belang vestigde. Dat boek was het bewijs waarop mijn lezers en de critici sinds mijn eerste roman hadden gewacht om me definitief in de schrijversstand te kunnen verheffen. Ik was niet langer een eendagsvlieg, een vallende ster die door de nacht was opgeslokt, een uitgebrand lopend vuurtje; ik was nu een door het publiek erkende schrijver die alle recht had zich onder zijn gelijken te scharen. Dat voelde als een enorme opluchting. Alsof ik mezelf had teruggevonden na drie jaar ronddolen in de woestijn van het succes.

In de laatste weken van 2009 maakte een sereen gevoel zich van mij meester. Op 31 december vierde ik de komst van het nieuwe jaar op Times Square te midden van een uitgelaten menigte. Dat had ik niet meer gedaan sinds 2006. Sinds de verschijning van mijn eerste boek. Die nacht voelde ik me goed als onbekende tussen de onbekenden. Mijn blik kruiste die van een vrouw die ik onmiddellijk leuk vond. Ze dronk champagne. Glimlachend stak ze mij de fles toe.

Wanneer ik denk aan wat er zich in de daaropvolgende maanden zou gaan afspelen, zie ik steeds weer dat tafereel voor me dat me de illusie had gegeven eindelijk rust te hebben gevonden.

Uit de gebeurtenissen van 2010 zou blijken dat ik het helemaal mis had gehad.

De dag van de moord

Zaterdag 3 april 1999

Het was zeven uur 's ochtends. Ze rende in haar eentje langs Route 21, door een groen landschap. Met de muziek op haar oren had ze een lekker ritme te pakken. Haar benen gingen snel, ze had haar ademhaling onder controle: over twee weken zou ze aan de start van de marathon van Boston staan. Ze was er klaar voor.

Het voelde als een perfecte dag. De eerste zonnestralen beschenen de velden vol wilde bloemen waarachter het uitgestrekte White Mountain National Forest opdoemde.

Ze was al bijna bij het tankstation van Lewis Jacob, op precies zeven kilometer van haar huis en besloot nog iets verder te gaan dan ze eigenlijk van plan was geweest. Ze passeerde het tankstation en rende door tot aan de kruising bij Grey Beach. Daar nam ze de onverharde weg waar het op hete zomerdagen wemelde van de dagjesmensen. De weg kwam uit op een parkeerplaats waarvandaan een wandelpad tussen de bomen van het White Mountain National Forest door naar een groot keienstrand aan Lake Skotam leidde. Terwijl ze de parkeerplaats van Grey Beach overstak, registreerde ze onbewust dat er een blauwe cabriolet met nummerplaten uit Massachusetts stond. Ze nam het pad richting het strand. Toen ze bijna tussen de bomen vandaan was, kwam ze abrupt tot stilstand bij het zien van een silhouet op de oever. Het duurde een paar seconden voordat het tot haar doordrong wat daar precies gaande was. Ze stond verlamd van angst. Hij had haar nog niet gezien. Vooral geen enkel geluid maken, haar aanwezigheid niet verraden: als hij haar zag, zou hij haar ongetwijfeld ook te grazen nemen. Ze verstopte zich achter een boomstam. De adrenaline gaf haar uiteindelijk de kracht om voorzichtig terug te

kruipen over het pad en het, zodra ze dacht buiten gevaar te zijn, op een lopen te zetten. Ze rende zoals ze nog nooit had gerend. Ze had expres haar mobiele telefoon niet meegenomen. Wat had ze daar nu spijt van!

Ze kwam weer op Route 21. Ze hoopte op een passerende auto, maar niets. Ze voelde zich alleen op de wereld. Dus trok ze maar een sprint naar het tankstation van Lewis Jacob. Daar zou ze hulp kunnen vinden. Toen ze eindelijk buiten adem aankwam, stond ze voor een dichte deur. Maar ze zag de pomphouder binnen en ramde daarom net zo lang op de deur tot hij opendeed. Ze stortte zich op hem en schreeuwde: 'Bel de politie! Bel de politie!'

FRAGMENT UIT HET POLITIERAPPORT

VERHOOR VAN PETER PHILIPPS

(Peter Philipps werkt al vijftien jaar als politieambtenaar in Mount Pleasant. Hij was als eerste agent ter plekke. Zijn verklaring is opgenomen op 3 april 1999 in Mount Pleasant.)

Toen ik de oproep van de centrale hoorde over wat er bij Grey Beach aan de hand was, dacht ik eerst dat ik het niet goed had begrepen. Ik heb om een herhaling gevraagd. Ik bevond me in de zone Stove Farm, niet ver van Grey Beach.

Bent u er rechtstreeks naartoe gegaan?

Nee, ik ben eerst gestopt bij het tankstation aan Route 21 waarvan de getuige het alarmnummer had gebeld. Gezien de situatie leek het me belangrijk met haar te praten alvorens in te grijpen. Zodat ik wist wat me op het strand te wachten stond. De getuige in kwestie was een jonge vrouw die zich doodgeschrokken was. Ze vertelde me wat ze had gezien. In de vijftien jaar dat ik politieman ben, was ik nog nooit met zoiets geconfronteerd.

En toen?

Toen ben ik onmiddellijk ter plaatse gegaan.

U bent alleen gegaan?

Ik had geen keus. Er was geen moment te verliezen. Ik moest er zijn voordat hij ervandoor ging.

Wat gebeurde er vervolgens?

Ik ben als een gek van het tankstation naar de parkeerplaats van Grey Beach gereden. Toen ik daar aankwam, zag ik een blauwe cabriolet met een kenteken uit Massachusetts staan. Ik heb mijn geweer gepakt en ben het pad naar het meer op gerend.

En?

Toen ik het strand op kwam gestormd was hij nog steeds met dat arme meisje bezig. Ik begon te schreeuwen om te zorgen dat hij ophield, en hij hief zijn hoofd en keek me strak aan. Hij begon langzaam in mijn richting te lopen. Onmiddellijk begreep ik dat het hij of ik zou zijn. Vijftien jaar in dienst en nooit een schot gelost. Tot vanochtend.

DEEL EEN

Gevolgen van het succes

Lentesnieuw daalde neer op de enorme loodsen aan de oever van de Saint Lawrence waarin de filmstudio's waren ondergebracht. Daar vonden sinds enkele maanden de opnamen plaats voor de verfilming van mijn eerste roman,
De G van Goldstein.

HOOFDSTUK I

Na de zaak Harry Quebert

Montreal, Quebec
5 april 2010

Het toeval wilde dat de opnamen ongeveer waren begonnen op het moment van verschijnen van *De waarheid over de zaak Harry Quebert*. Door mijn succes in de boekwinkels waren mensen nu al enthousiast over de film en de eerste beelden waren in Hollywood met veel heisa ontvangen.

Terwijl buiten een koude wind de sneeuwvlokken in het rond joeg, kreeg je in de studio's het gevoel dat het hartje zomer was: in het decor van een buitengewoon echt aandoende drukke straat leken de acteurs en figuranten dankzij een paar krachtige schijnwerpers te baden in het licht van een verzengende zon. Het was een van mijn lievelingsscènes uit het boek: op het terras van een café, te midden van hordes voorbijgangers, zagen de twee hoofdpersonen, Mark en Alicia, elkaar eindelijk weer voor het eerst nadat ze elkaar jaren uit het oog waren verloren. Praten was niet nodig; hun blikken waren genoeg om al die verspilde tijd zonder de ander in te halen.

Ik volgde de opname van achter de beeldschermen.

Met een plotseling 'Cut!' maakte de regisseur een einde aan het betoverende moment. 'Het staat erop.' Naast hem herhaalde de eerste assistent zijn mededeling via de zender naar iedereen: 'Het staat erop. We zijn klaar voor vandaag.'

Onmiddellijk veranderde de set in een mierenhoop. Terwijl de technische mensen hun spullen inpakten, zochten de acteurs hun kleedkamers weer op, teleurgesteld nagekeken door de figuranten die graag even met hen hadden gepraat of een foto of handtekening hadden gekregen.

Zelf maakte ik een wandelingetje door het decor. De straat, de trottoirs, de lantaarnpalen, de etalages... alles zag er zo echt uit. Ik ging het café binnen en bewonderde de aandacht voor detail. Het voelde alsof ik door mijn eigen boek liep. Ik schoof achter de toonbank, die uitpuilde van de broodjes en de taartjes: alles wat op het scherm te zien zou zijn moest waarheidsgetrouw overkomen.

Mijn inspectie was van korte duur. Een stem stoorde me in mijn overpeinzingen. 'Ben jij van de bediening, Goldman?'

Het was Roy Barnaski, de onberekenbare algemeen directeur van Schmid & Hanson, de uitgever van mijn boeken. Hij was die ochtend onaangekondigd uit New York komen aanwaaien.

'Koffie, Roy?' vroeg ik en ik pakte een leeg kopje.

'Doe maar zo'n broodje, ik sterf van de honger.'

Ik had geen idee of die dingen voor consumptie geschikt waren, maar zonder me daar druk over te maken gaf ik hem er een met kalfoen en kaas.

'Weet je, Goldman,' zei hij, nadat hij een gulzige hap had genomen, 'die film wordt een knaller. Er is trouwens ook een speciale uitgave van *De G van Goldstein* in de maak; echt helemaal fantastisch.'

Degenen onder u die *De waarheid over de zaak Harry Quebert* hebben gelezen weten alles over mijn haat-liefdeverhouding met Roy Barnaski. Voor de anderen: de relatie met zijn auteurs is sterk afhankelijk van het geld dat ze binnenbrengen. Zo werd ik twee jaar geleden nog volledig door hem aan de schandpaal genageld omdat ik mijn roman niet op tijd had aangeleverd, terwijl ik nu, na de verkooprecords van *De waarheid over de zaak Harry Quebert*, een prominente plaats in zijn eregalerij van kippen met gouden eieren heb verworven.

'Je moet wel met je hoofd in de wolken lopen, Goldman,' vervolgde Barnaski, zich er ogenschijnlijk niet van bewust dat ik totaal niet op zijn gezelschap zat te wachten. 'Eerst het succes van je boek, en nu

deze film. Weet je nog dat ik twee jaar geleden hemel en aarde heb bewogen om Cassandra Pollock de rol van Alicia te laten spelen en dat jij me dat ernstig kwalijk nam? Moet je kijken hoe goed dat heeft uitgekapt. Iedereen vindt haar geweldig!

‘Dat zal ik niet snel vergeten, Roy. Jij had iedereen wijsgemaakt dat wij een relatie hadden.’

‘En dat heeft zijn vruchten afgeworpen! Ik heb altijd goede ingevingen, Goldman. Daarom ben ik ook de grote baas. Ik ben hier nu trouwens ook om iets heel belangrijks met je te bespreken.’

Toen ik hem zo onverwacht bij de opnamen had zien opduiken had ik eigenlijk wel geweten dat hij niet zonder goede reden naar Montreal was gekomen.

‘Wat dan?’ vroeg ik.

‘Ik heb een nieuwtje dat je leuk zult vinden, Goldman. Ik wilde het je graag persoonlijk komen vertellen.’

Barnaski draaide eromheen, dat was geen goed teken. ‘Voor de draad ermee, Roy.’

Hij stak van wal: ‘We staan op het punt een contract voor de verfilming van *De waarheid over de zaak Harry Quebert* te sluiten met MGM! Dat wordt echt kolossaal. Zo kolossaal dat ze op korte termijn een principeovereenkomst willen tekenen.’

‘Ik geloof niet dat ik daar een film van wil maken,’ verklaarde ik buitengewoon koeltjes.

‘Wacht maar tot je het contract ziet, Goldman. Het ondertekenen alleen al levert je twee miljoen dollar op. Je krabbelt je naam onder aan een bladzijde en hoppa, twee miljoen dollar op je bankrekening. En dan hebben we het nog niet over je aandeel in de winst van de film en de rest!’

Ik had absoluut geen zin hierover in discussie te gaan.

‘Praat maar met mijn agent of met mijn advocaat,’ zei ik om er een einde aan te maken, wat Barnaski ongelooflijk irriteerde.

‘Als het me om de mening van die kloteagent van je te doen was geweest, Goldman, was ik niet helemaal hiernaartoe gekomen.’

‘Kon het niet wachten tot ik terug was in New York?’

‘Terug in New York? Jij bent erger dan de wind, Goldman: nooit lang op één plaats.’

‘Harry zou geen film willen,’ zei ik op verongelijkte toon.

‘Harry?’ Barnaski stikte er bijna in. ‘Harry Quebert?’

‘Harry Quebert, ja. De discussie is gesloten. Ik wil geen film omdat ik er niet nog een keer mee in de weer wil. Ik wil die zaak vergeten. Ik wil het verleden laten rusten.’

‘Moet je die huilebalk nu toch horen,’ viel Barnaski die niet tegen tegenspraak kon uit. ‘Er wordt baby Goldman een lepel kaviaar voorgehouden, maar hij heeft kuren en wil zijn mond niet opendoen.’

Ik had er genoeg van.

Barnaski kreeg spijt van zijn botte woorden en probeerde het op suikerzoete toon goed te maken.

‘Laat me het project aan je uitleggen, beste Marcus. Je zult zien dat je dan wel anders zult piepen.’

‘Voorlopig piep ik ertussenuit.’

‘Zullen we vanavond samen eten? Ik heb een tafel gereserveerd in een restaurant in het oude centrum. Acht uur?’

‘Ik heb vanavond al een afspraak, Roy. We spreken elkaar in New York.’ Ik liet hem daar staan met zijn nepbroodje in zijn hand en liep het decor uit richting de hoofdingang van de studio. Net voor de grote klapdeuren stond een cateringtentje waar ik iedere dag na de opnamen een kop koffie haalde. Ik trof er elke keer hetzelfde meisje: ze stak me al een kartonnen beker koffie toe voordat ik ook maar iets had gezegd. Ik glimlachte om haar te bedanken. Ze glimlachte terug. Mensen glimlachten vaak naar me. Maar ik wist niet meer naar wie ze glimlachten: naar de medemens die ze zagen of naar de schrijver die ze hadden gelezen. Op dat moment haalde ze een exemplaar van *De waarheid over de zaak Harry Quebert* onder de toonbank vandaan.

‘Ik heb het gisteravond uitgelezen,’ zei ze. ‘Ik kon het gewoon niet meer wegleggen. Zou je het misschien voor me willen signeren?’

‘Met alle plezier. Hoe heet je?’

‘Deborah.’

O, ja, Deborah. Dat had ze me al tien keer verteld.

Ik haalde een pen uit mijn zak en schreef op het schutblad de tekst waarmee ik altijd signeerde:

*Voor Deborah,
die nu de hele waarheid over de zaak Harry Quebert kent.
Marcus Goldman*

‘Fijne dag nog, Deborah.’ Ik gaf haar haar boek terug.

‘Jij ook nog een fijne dag, Marcus. Tot morgen.’

‘Morgen ga ik terug naar New York. Over tien dagen ben ik er weer.’

‘Tot binnenkort dan.’

Ik wilde al weglopen toen ze vroeg: ‘Heb je hem ooit nog gezien?’

‘Wie?’

‘Harry Quebert.’

‘Nee, ik heb nooit meer iets van hem gehoord.’

Ik liep de studio's uit en dook in de auto die op me stond te wachten. Heb je Harry Quebert ooit nog gezien? Sinds het verschijnen van het boek werd dat me om de haverklap gevraagd. En iedere keer deed ik mijn best antwoord te geven alsof die vraag me niets deed. Alsof die me niet elke dag bezighield. Waar was Harry? En wat was er van hem geworden?

Na een stuk langs de Saint Lawrence sloeg de auto af naar het centrum van Montreal, waarvan ik de wolkenkrabbers al snel voor me kon zien opdoemen. Ik hield van deze stad. Ik voelde me er goed. Misschien omdat daar iemand op me wachtte. Sinds een paar maanden was er eindelijk een vrouw in mijn leven.

In Montreal logeerde ik in het Ritz-Carlton, altijd in dezelfde suite op de bovenste etage. Ik was amper binnen of de receptionist sprak me aan om me te vertellen dat er in de bar iemand op me zat te wachten. Ik glimlachte: ze was er.

Ik trof haar aan een tafeltje naast de open haard waar ze, nog gekleed in haar pilotenuniform, nipte aan een Moscow Mule. Zodra ze me zag, begon haar gezicht te stralen. Ze zoende me, ik sloeg mijn armen om haar heen. Hoe vaker ik haar zag, hoe leuker ik haar vond.

Raegan was dertig, net als ik. Ze was lijndienstpiloot bij Air Canada. We hadden nu drie maanden iets met elkaar. Met haar naast me voelde mijn leven vollediger, volmakter. Dat gevoel werd nog ver-

sterkt door het feit dat het me ongekend veel moeite had gekost iemand te vinden die ik echt heel leuk vond.

Mijn laatste serieuze relatie was al vijf jaar geleden – Emma Matthews heette ze – en had maar een paar maanden geduurd. Tijdens het afronden van *De waarheid over de zaak Harry Quebert* had ik me dan ook voorgenomen aan mijn liefdesleven te gaan werken. Ik had me in de avontuurtjes gestort, maar zonder succes. Misschien had ik mezelf te veel druk opgelegd. Al snel was zo'n ontmoeting ontaard in een soort sollicitatiegesprek: terwijl een meisje nog maar amper een paar minuten met me zat te praten, vroeg ik me al af of ze een goede partner voor mij en een goede moeder voor mijn kinderen zou zijn. En het volgende moment dook mijn moeder als een ongenode gast uit mijn hoofd op. Ze trok een stoel bij, nam naast het arme meisje plaats en ging op zoek naar zo veel mogelijk onvolkomenheden. En mijn moeder – of liever gezegd haar spook – werd de scheidsrechter van het afspraakje. Dan fluisterde ze me de afgezaagde vraag toe waar ze altijd nogal dol op was geweest: 'Markie, denk je dat zij de ware is?' Alsof we ons gelijk voor de rest van ons leven moesten vastleggen, terwijl we eigenlijk nog niet eens wisten of we het eind van de avond zouden halen. En aangezien mijn moeder grootse plannen voor me had, voegde ze eraan toe: 'Zeg eens eerlijk, Markie, zie je je al in het Witte Huis voor de uitreiking van de Presidential Medal of Freedom met dit meisje aan je arm?' Dat werd dan meestal op enigszins laatdunkende toon gezegd, met de bedoeling dat ik haar zou dumpen. En dan dumpte ik haar. Zo zorgde mijn arme moeder er onbewust voor dat ik vrijgezel bleef. Totdat ik, ook dankzij haar, Raegan ontmoette.

Drie maanden eerder
31 december 2009

Zoals elk jaar op oudejaarsdag ging ik langs bij mijn ouders in Montclair, in New Jersey. We zaten koffie te drinken in de woonkamer toen mijn moeder me weer eens die idiote vraag stelde die me altijd zo ongelooflijk irriteerde.

‘Wat kunnen we iemand als jij, die alles al heeft, toewensen voor het nieuwe jaar, lieverd?’

‘Dat ik een verloren vriend terugkrijg,’ antwoordde ik gepikeerd.

‘Is een van je vrienden overleden?’ vroeg mijn moeder, die niet had begrepen over wie ik het had.

‘Ik bedoel Harry Quebert,’ verduidelijkte ik. ‘Ik wil hem heel graag weer zien. Weten wat er van hem is geworden.’

‘Die Harry Quebert kan me wat! Hij heeft je alleen maar problemen bezorgd. Echte vrienden bezorgen je geen problemen.’

‘Door hem ben ik schrijver geworden. Ik heb alles aan hem te danken.’

‘Je hebt helemaal niets aan wie dan ook te danken, behalve aan je moeder, aan wie je je leven te danken hebt. Markie, je hebt geen vrienden nodig, wat jij nodig hebt is een vriendinnetje. Waarom heb je geen vriendinnetje? Wil je me geen kleinkinderen geven?’

‘Het valt niet mee iemand tegen te komen, mama.’

Mijn moeder probeerde een zachtere toon aan te slaan. ‘Markie, volgens mij doe je niet genoeg je best om iemand te vinden, lieverd. Je gaat niet genoeg de deur uit. Ik weet dat je soms urenlang in een album met foto’s van Harry en jou zit te staren.’

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg ik verbouwereerd.

‘Dat heb ik van je werkster.’

‘Sinds wanneer praat jij met mijn werkster?’

‘Sinds jij me niets meer vertelt.’

Op dat moment bleef mijn blik rusten op een ingelijste foto van mijn oom Saul, mijn tante Anita en mijn neven Hillel en Woody in Florida.

‘Weet je, als je oom Saul...’ bromde mijn moeder.

‘Toe mama, laten we het daar nu niet over hebben.’

‘Ik zou gewoon graag willen dat je gelukkig bent, Markie. Je hebt geen enkele reden dat niet te zijn.’

Ik wilde weg. Ik stond op en pakte mijn jasje.

‘Wat ga je vanavond doen, Markie?’ vroeg mijn moeder.

‘Ik ga uit met vrienden,’ loog ik om haar gerust te stellen.

Ik gaf haar een kus, ik gaf mijn vader een kus, en ik vertrok.

Mijn moeder had gelijk. Ik had thuis een fotoalbum waarin ik me

elke keer dat ik overvallen werd door nostalgische gevoelens begroef. Dat deed ik nu trouwens ook zodra ik terug was in New York. Ik schonk een glas whisky in en bladerde door het album. De laatste keer dat ik Harry had gezien was precies een jaar geleden. Op een avond in december 2008 had hij bij mij op de stoep gestaan voor een laatste confrontatie. Daarna geen enkel teken van leven meer. Omdat ik had willen bewijzen dat hij de moord waarvan hij werd beschuldigd niet had begaan en zijn naam had willen zuiveren was ik hem kwijtgeraakt. Ik miste hem vreselijk.

Uiteraard had ik pogingen gedaan hem op te sporen, maar die waren op niets uitgelopen. Ik was regelmatig teruggegaan naar Aurora, in New Hampshire, waar hij de afgelopen dertig jaar had gewoond. Urenlang had ik door het stadje gelopen. Urenlang rondgehangen bij zijn huis in Goose Cove. Op alle mogelijke tijdstippen. Om hem terug te vinden. Alles te kunnen goedmaken. Maar Harry dook nooit meer op

Terwijl ik in het album verdiept was en steeds weer dezelfde herinneringen ophaalde aan hoe het tussen ons was geweest, ging mijn vaste telefoon. Heel even dacht ik dat hij het was. Ik rende naar het toestel. Het was mijn moeder.

‘Waarom neem je op, Markie?’ vroeg ze op verwijtende toon.

‘Omdat jij me belt, mama.’

‘Markie, het is oudejaarsavond. Je zei dat je met vrienden uitging. Je gaat me toch niet vertellen dat je weer alleen thuis naar die vervloekte foto’s zit te kijken! Ik zal je werkster vragen ze te verbranden.’

‘Ik zal haar moeten ontslaan, mama. Door jou raakt een hardwerkende vrouw haar baan kwijt. Ben je nu tevreden?’

‘Ga je huis uit, Markie. Ik weet nog dat je eerst altijd naar Times Square ging voor het aftelmoment naar het nieuwe jaar. Bel een paar vrienden en ga naar buiten. Dit is een bevel! Je moet altijd naar je moeder luisteren.’

Zo kwam ik dus op Times Square terecht, in mijn eentje, want in werkelijkheid had ik helemaal geen vrienden in New York die ik kon bellen. Aangekomen bij het plein, waarop honderdduizenden mensen stonden, voelde ik me goed. Rustig. Ik liet me meevoeren door

de mensenzee. Toen zag ik een meisje dat champagne uit een fles dronk. Ze glimlachte naar me. Ik vond haar gelijk leuk.

Bij het inluiden van het nieuwe jaar kuste ik haar.

Zo kwam Raegan in mijn leven.

Na onze eerste ontmoeting was Raegan me verschillende keren in New York komen opzoeken en we zagen elkaar in Montreal wanneer ik de opnamen bijwoonde. Eigenlijk kenden we elkaar na een relatie van drie maanden nog amper. We konden alleen maar afspreken tussen twee vluchten of twee draaidagen. Maar die avond in april in de bar van het Ritz in Montreal was ik me bewust van heel sterke gevoelens voor haar. En terwijl we zaten te praten over al-sla-je-me-dood-wat doorstond ze de moedertoets met glans: ik zag haar voor me in verschillende situaties in het leven en in elk daarvan leek ze perfect naast mij te passen.

Raegan zou de volgende ochtend om zeven uur naar New York-JFK vliegen. Toen ik voorstelde ergens te gaan eten, zei ze dat ze liever in het hotel wilde blijven.

‘Het restaurant van het hotel is heel goed,’ zei ik.

‘Jouw kamer is nog beter,’ zei ze met een glimlach.

Dus trokken we ons die avond terug in mijn suite. We genoten uitgebreid van het gigantische bad en keken vanuit het hete, schuimende water naar de sneeuw die achter het grote raam nog steeds over Montreal neerdaalde. Daarna bestelden we roomservice. Alles leek zo makkelijk, er was sprake van een soort vanzelfsprekendheid tussen ons. Het enige wat ik jammer vond, was dat ik niet méér tijd met Raegan kon doorbrengen. Hoe dat kwam? Door de geografische afstand – ik woonde in New York en zij in een stadje een uur ten zuiden van Montreal waar ik nog niet eens was geweest –, maar vooral door haar propvolle werkrooster dat haar bijna volledig opeiste. Onze hereniging van die avond vormde trouwens geen uitzondering op de regel: ook nu was de nacht maar kort. Om vijf uur ’s ochtends, terwijl de rest van het hotel nog sliep, waren Raegan en ik alweer bijna klaar voor vertrek. Door de openstaande badkamerdeur bleef ik even

naar haar staan kijken. Gekleed in haar uniformbroek met daarboven alleen nog maar een beha stond ze zich op te maken, terwijl ze intussen een kop koffie dronk. We gingen allebei naar New York, maar niet samen. Zij door de lucht, ik over de weg, aangezien ik met de auto naar Montreal was gekomen. Ik bracht haar naar luchthaven Trudeau.

Toen ik voor de terminal stopte, vroeg Raegan: ‘Waarom ben je niet komen vliegen, Marcus?’

Heel even aarzelde ik: ik durfde haar de echte reden voor mijn keus niet goed op te biechten. ‘Ik vind het prettig rijden tussen New York en Montreal,’ loog ik.

Met die verklaring nam ze maar half genoegen. ‘Je hebt toch geen vliegangst, hè?’

‘Natuurlijk niet.’

Ze gaf me een zoen, vergezeld van een ‘ik vind je toch wel leuk, hoor’.

‘Wanneer zie ik je weer?’ vroeg ik.

‘Wanneer ben je weer in Montreal?’

‘12 april.’

Ze keek in haar agenda. ‘Dan overnacht ik in Chicago en de daaropvolgende week vlieg ik naar Toronto heen en weer.’

Bij het zien van mijn teleurgestelde blik voegde ze eraan toe: ‘Daarna heb ik een week vrij. Ik beloof je dat we dan tijd samen gaan doorbrengen. We sluiten ons op in je hotelkamer en komen er niet meer uit.’

‘Zullen we anders een paar dagen weggaan?’ opperde ik. ‘Geen New York, geen Montreal. Alleen jij en ik, ergens.’

Ze knikte enthousiast en schonk me haar mooiste glimlach. ‘Dat zou ik heel leuk vinden,’ fluisterde ze, alsof dat iets was wat ze eigenlijk niet mocht toegeven.

Ze omhelsde me nog een keer innig voordat ze uitstapte en mij achterliet met hoopvolle gedachten over wat er tussen ons zou kunnen zijn. Op het moment dat ik haar het luchthavengebouw in zag verdwijnen besloot ik spijkers met koppen te slaan en een romantisch tripje te organiseren naar een hotel op de Bahama's waarvan ik mensen hoog had horen opgeven: Harbour Island. Ik begon onmiddellijk

op mijn mobiel te tikken om de website van het hotel te bekijken. De locatie, op een privé-eiland, zag er paradijselijk uit. Daar zouden we haar vrije week gaan doorbrengen, op een fijn zandstrand aan een turquoise zee. Ik reserveerde gelijk en ging toen op weg naar New York.

Ik doorkruiste de East Townships tot aan Magog – waar ik stopte voor koffie – en ging daarvandaan richting het zuiden, naar het stadje Stanstead op de grens van de Verenigde Staten, bekend om zijn bibliotheek, die als enige ter wereld in twee landen ligt.

Bij de grensovergang vroeg de Amerikaanse douanebeambte die mijn paspoort controleerde werktuiglijk waar ik vandaan kwam en waar ik naartoe ging. Toen ik antwoordde dat ik van Montreal naar Manhattan onderweg was, zei hij: 'Dit is niet de kortste route naar New York.' In de veronderstelling dat ik verkeerd was gereden vertelde hij me hoe ik weer op de I-87 kon komen. Ik luisterde beleefd zonder ook maar een moment van plan te zijn zijn aanwijzingen op te volgen.

Ik wist heel goed waar ik naartoe ging.

Ik ging naar Aurora, in New Hampshire. De plaats waar mijn vriend Harry Quebert het grootste deel van zijn leven had doorgebracht, totdat hij met onbekende bestemming was vertrokken.